

Шеста глава ПОДСКАЗВАЧЪТ

Когато Емо влезе в класната стая, Киро лежеше на чина си, а всички останали буйстваха. Иванчо и Пешо си подхвърляха една малка гумена топка, а момичетата се мъчеха да им я вземат. Скачаха, хвърляха се отчаяно, стъпваха по чиновете, за да бъдат на по-високо и по-лесно да хванат топката. Но не им се удаваше. Иванчо и Пешо си играеха и се забавляваха с безсилието на момичетата. Най-после Ели-то стигна топката, защото беше и най-високата от всички, и я хвана. Сега момичетата започнаха да се забавляват с безсилието на двете момчета. Изведнъж топката се удари в един от глобусите на тавана и падна в ръцете на Емо. Той я подхвърли леко и ѝ нанесе страхотен удар с крака си. Топката се заби точно във високоговорителя, който се намираще над черната дъска.

- Бре! Да исках да го уцеля, нямаше да мога! – засмя се Емо.

- Стига сте ритали така силно топката! – извика Мерито и впи ноктите си в ръката на Иванчо, който я беше хванал и искаше да ѝ вземе топката. Иванчо изрева и измъкна окървавената си ръка.

- Изрежи си ноктите, ма! – извика ядосано той и започна да ближе дълбоките следи от Мерините нокти. – По дяволите! Виж какво ми направи!

- Голямо чудо! Ще ти мине!

- Глупачка!

- А пък ти – ненормален!

- Смахната!
- Идиот!
- Ще те науча аз тебе!
- Я си гледай работата!

В същото време би звънецът и Иванчо и Мерито се разделиха, гледайки се като куче и котка.

Емо и Славчо стояха пред вратата. Излезе и Райчо и каза на Емо:

- Ей, майка му стара! Ще подсказваш по английски, щото съм пълен гроб!

- Бъди спокоен! – увери го Емо. – Поне по английски мога да ти подсказвам.

- Мистър Пърси идва! – долетя Румен от другия коридор като хала и едва се спря на вратата.

- Stand up, class! – извика Емо.

- Stand up, everybody! – изкрещя Искра, като нахълта в стаята и насмалко не събори Славчо.

- Е-е! По-полека, де!

Мистър Пърси, който беше учителят по английски, влезе. Той беше млад човек, англичанин по народност. Трудно се справяше с български и затова учениците му се смееха много. Това, разбира се, не го смущаваше твърде, защото беше добър по душа човек и лудориите на учениците той отдаваше на възрастта им. В този клас, който беше единственият единадесети, в който се изучаваше английски език, имаше само трима или четирима души, които “чаткаха” английския и бяха опора на останалите. Мистър Пърси се мъчеше да втълпи на учениците, че с подсказване няма да се научи английски, но това беше навик в тях и всеки се надяваше да изкара с подсказване. И, разбира се, изкарваха вече трета година. Емо беше най-специализираният подсказвач по английски и много се надяваха само на него. Мис-

тър Пърси знаеше това, но не можеше да направи нищо, не можеше дори да го залови на “местопрестъплението”. Емо “пипаше” умело и подсказваше вече трета година.

- Good morning, students! - каза Мистър Пърси, след като класа утихна.

- G'mornen' Mr Percy - провлечено изрекоха няколко гласа.

- Sit down, please! - рече Мистър Пърси и остави дневника на катедрата.

- Who is on duty? Кой е дежурен?

- I'm... - каза Киро и се надигна флегматично.

- Who is absent to-day?

- No body is.

- Nobody? Alright.

Мистър Пърси попита кой урок имат, отвори учебника си и каза всички да си покажат домашните работи.

- We haven't any homework! Нямаме домашно! Развикаха се учениците.

Както и да е, разбраха се, че не им е давал домашно и класът се успокои.

Мистър Пърси започна да изпитва. Накара Райчо да прочете част от урока.

Емо беше седнал точно зад него и умело му продиктува всичко.

След това Райчо трябваше да преразкаже прочетеното. С помощта на Емо горе-долу успя. Най-накрая Мистър Пърси му зададе няколко въпроса и Райчо, с големи мъки, успя да им отговори, защото Мистър Пърси беше застанал точно до Емо и подсказвачът трябваше да казва отговора на Славчо, Славчо от своя страна на Румен, който седеше с Райчо, а Румен да казва на изпитвания. Доста трудно беше, но все пак Райчо изкара четворка.

Мистър Пърси изпита и Румен. И на него писа четири. Емо “пипаше” умело, макар и сам да осъзнаваше, че не постъпва правилно. Но нямаше как. Съучениците му от осми клас още не бяха получили нужната подготовка поради липса на учител по английски език. Най-главното беше изпуснато. Много от този клас не можеха дори да пишат и четат по английски. Някои просто не се поддаваха на сложния английски правопис, други от мързел не искаха да се научат, трети се мъчеха, но несистемно и хаотично и така не постигаха успех. А Мистър Пърси, стриктно, като англичанин, спазваше учебната програма и не се отклоняваше от нея. Пък и нямаше време да се отклонява.

Затова Емо си подсказваше всеки път.

А английският език измъчваше горките ученици. Затова те си го връщаха на Мистър Пърси и постоянно му се смееха, когато той се мъчеше да им говори на български.

Учениците, всъщност, винаги търсеха изкупителна жертва. Просто това им е в психиката. За толкова години в училището те се научават, наред с полезните неща, и на различни хитрости и трикове, които използват, за да улеснят живота си, който беше отежняван от много излишни неща.